

[Inger Stilling Pedersen]

dingsmoment. Man hører meget, meget ofte, når unge har været indblandet i kriminalitet, at det egentlig ikke var for pengenes skyld, de kommer måske fra et velstillet hjem, men de savner spænding i tilværelsen, og det kan de så få afløb for her. Derfor ser man ofte, at de situationer, der opstår, som vi så kan være imod, udvikler sig ved, at uheldige elementer, eller hvad vi skal kalde dem, blander sig i det, og det bliver til noget, som man ikke længere kan styre, og ender i vold og andre uhyggelige ting.

Vi synes også fra Kristeligt Folkepartis side, at fjernsyn, at presse burde tage langt skarpere afstand fra det. Vi synes, det er forkasteligt, at man laver interview med hætteklædte mennesker, der ikke tør stå frem og vise, hvem de er. Det er forkert, at man altid er på pletten for at vise de grusomste voldsomheder i stedet for at finde ud af, hvad vi egentlig kan gøre måske i samarbejde med politiet, som ikke er en eller anden frygtelig ting, men vores alle sammens medarbejdere i denne sag.

Det er altid frygtelig, når sådan noget finder sted, og hver gang man hører om det, selv om man måske sidder fjernt fra det, trygt og godt i Jylland og ikke har det på så nært hold, føler man alligevel med de mange mennesker, der bor i områderne, med de politifolk, hvis liv og lemmer skal sættes på spil i den sag, og spørger sig selv: Er det nu også nødvendigt? Kunne den konfrontation være undgået?

Hvis man er ude på vold for voldens skyld og ballade for balladens skyld, så er det meget svært for politiet, og så skal politiet igen være den, der viser meget stor tålmodighed, kræver man, og det mener vi også. Men hvor stor tålmodighed kan man kræve? Hvor meget kan man forlange af et menneske, der står i en måske livstruende situation, og sige til det, at det skal bevare hovedet koldt?

Derfor er det vigtigt, at vi alle sammen er med til at bakke op omkring politiet. Jeg tror, at den lovgivning, vi har, i og for sig er god nok, hvis man ellers praktiserer den godt.

Det at øve vold er noget, som fjernsynet og mange videofilm og andre ting lægger op til. Vold er blevet noget dagligdags, og det kan vi alle sammen være med til at bekæmpe i vores hjem, i skoler, i ungdomsorganisationer, hvor det finder sted. Vold er ikke noget, man bruger til at løse sine problemer eller skabe spænding med. Det går altid ud over nogle andre og kan

ikke accepteres. Man må for alvor sætte ind på, at det ikke er acceptabelt, men det kræver altså en holdningsændring, også hos de voksne mennesker. Det er de voksne, der er forbilleder i det samfund, de unge lever i i dag.

Man kan også nævne alkoholproblemerne, hvor mange i en situation med alkohol bliver voldelige og gør ting, de ellers ikke kunne gøre.

Det store spørgsmål for os, ikke alene for Kristeligt Folkeparti, men for os alle i Folketinget, er ikke, hvor mange store ord vi kan bruge i dag, men hvordan vi får standset disse ting effektivt. Det gøres efter vores mening kun ved, at vi sætter ind over for det enkelte menneske, over for den enkelte BZ'er, og ikke tolererer en sådan optræden, men prøver på at se, hvordan man i hvert enkelt tilfælde skal hjælpe den unge ud af den situation, vedkommende er kommet i.

Vi mener altså ikke fra Kristeligt Folkepartis side, at det udelukkende er et spørgsmål om boliger. Det har det været i starten, og det kan det også være nu for nogle få af dem, og der er gjort meget både fra kommunens og fra Boligministeriets side for at løse de problemer. Vi kommer ikke uden om, at mange deltager for voldens, for spændingens skyld, og det må ikke tolereres. Vi må være med til at sikre, at politiet får så gode arbejdsvilkår, at de ikke skal løse nogle umulige opgaver. Det skal være Kristeligt Folkepartis håb og ønske, at vi virkelig vil sætte ressourcer af til det og ikke bare bruge store ord.

Leif Hermann (SF):

Socialistisk Folkeparti har ikke i vores ordførerindlæg ved hr. Carsten Andersen forholdt sig til de væsentlige retssikkerhedsmæssige problemer, der også er forbundet med BZ-problematikken, og det skal jeg så gøre.

Den betonagtige uforstand, der præger myndighedernes opfattelse af BZ'ernes krav om boliger og deres ønske om at tage hånd om deres egen hverdag, fører selvfølgelig over i en risiko for, at en helt tilsvarende mangel på forståelse og besindighed gør sig gældende, når ordensmagten bliver sat til at feje op efter kombinationen af BZ'ernes utålmodighed og Weidekamps magtarrogance.

Der udvikler sig unægtelig særdeles kritiske tilstande i de konfrontationer, vi har set, hvor de gældende regler for politiets virksomhed